

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no té per què fer seva necessàriament.

EDICIONS PERIÒDIQUES DE LES
COMARQUES, S.A.

President

Joan Bosch i Roura

Consell d'Administració

Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova

Consell Editorial

Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Joan Canals, Assumpció Cantalozella, Josep M. Casas, Francesc Ferrer, Arseni Gibert, Andreu Otero, Josep M. Pinsach, Gabriel Planella, Modest Prats, Joan Ribas, Xavier Ribera, Francesc Ten, Joan Torres, Josep Vallès, Joan Vidal, Esteve Vilanova

Gerent

Jordi Bosch

Josep M. Casadevall (Publicitat diària), Emili Hugas (Administració), Joan Colomer (Subscripcions), Toni Corominas (Màrqueting)
Imprimeix: Rotimpres 24 30 28

Director

Joan Vall i Clara

Sots-director

Emili Gispert

Redactors en Cap

Carles Puigdemont i Joan Ventura

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Grau (Presència), Àngel Madrà (Disseny), Joan Poyano (Catalunya i Economia), Miquel Riera (Seguit i Diversos), Xevi Sala (Setmanals), Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Agència)

Seccions

Jaume Batchelli (Producció), Pere Drou (Llengua), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya i Món), Jordi Molins (Maquetació), Pere Puig (Cultura), Àngel Quintana (Espectacles), Pep Riera (Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Corresponsals)

Girona: c/ Figuerola, 28, baixos. 17001 22 10 10
Apartat de correus núm. 261. Fax publicitat: 22 00 95.
Fax redacció: 21 86 30

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r 5a
26 76 22. Fax: 26 77 08

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r 50 68 59. Fax: 50 62 04

Blañes: c/ Unió, 3, baixos 33 65 79. Fax: 33 65 79

Ripoll: c/ Margarida Diligeon, 9, 2n 1a 70 37 21

Palafugell: c/ Pi i Margall, 8, 4t 2a 61 17 62

Barcelona: Travessera de Gràcia, 3-5, 6è 3a
93-201 44 44. Fax: 93-202 38 90

Madrid: Av. General Perón, 32, pl. 23, ap. M
91-556 89 76

Perpinyà: 15 bulevard Mercader
07 33-68 50 50. Fax: 07 33-68 50 24 54

D.L.: GI-535-78

L'eurodiputada Concepció Ferrer, militant d'Unió Democràtica i, per tant, autodefinida com a «nacionalista», ha tornat a intervenir en l'organització a la Costa Brava d'un curset d'espanyol per a eurodiputats. Ferrer defensa la iniciativa d'explicar a Catalunya una llengua que no n'és la pròpia amb arguments que fan posar la pell de gallina, si és que ens prenem de debò la seva filiació nacionalista. Diu, a grans trets, que és molt positiu que vinguin a aprendre castellà a Catalunya perquè així saben el que és el nostre país. Fantàstic! Mai no hauríem imaginat que els qui en algun moment han defensat l'oficialitat del català a Europa admetin per la via ràpida que la nostra llengua no serveix per gaire res més que per ser objecte d'una iniciativa parlamentària. Ho diu la mateixa Concepció Ferrer: «Algun dia arribarem a la situació ideal en què els eurodiputats considerin pràctic estudiar català, però mentre no sigui així prefereixo que coneguim la realitat plurinacional i multilingüística espanyola

Conèixer Catalunya aprenent espanyol a la Costa Brava?

a través de Catalunya».

Per tant, estudiar català no és pràctic. I estudiar castellà a la Costa Brava ja és suficient per entendre la realitat multilingüística de l'Estat. Potser sí que en algun mercat sentiran a parlar el català, i potser sí que en el curset els diran quatre coses sobre el català. Però sense confondre, eh? que allò que serveix per fer feina és l'espanyol.

Sembla, doncs, que no els serveix de res, als polítics que han de treballar per l'Europa unida, estudiar la llengua de deu milions de persones. És el que ja havia dit Adolfo Suárez quan era president del Govern espanyol, només que ell mai no s'havia definit com a nacionalista català. I si els de casa demostren tenir aquesta sensibilitat, ens podem imaginar fàcilment quin és el futur polí-

tic que ens espera en aquesta Europa que volen convertir en una casa comuna. La ignorància de la realitat plurinacional no pas de l'Estat Espanyol, sinó d'Europa, és la principal enemiga dels europeus. Per això han fet el paper que han fet amb el tema d'Eslovènia i Croàcia. Per això ens fa molta por l'Europa que puguin construir els polítics que no consideren «pràctic» donar a conèixer a d'altres indrets la veritable cultura de les nacions del continent.

¿Com vol l'eurodiputada de CiU que algun dia es consideri pràctic (suposem que almenys tant com ho deu ser saber el danès, el grec o el portuguès) estudiar el català, amb actituds com la seva? ¿És que un dia ens despertarem i direm: apa! a partir d'avui el català ja és necessari? ¿O és que ja hi ha altres

persones que fan la feina sorda, cansada i poc lluent políticament de construir la normalització lingüística del català?

S'ha de fer una feina dura, llarga i sense concessions. Almenys és el que hem d'esperar dels qui es proclamen nacionalistes. I això vol dir que si alguna llengua han de venir a aprendre a Catalunya i als Països Catalans els eurodiputats, és el català, perquè no l'ensenyen enlloc més de la Comunitat. La feina de difusió del fet nacional l'han de fer els nostres diputats a Estrasburg i els nostres governants, que per això hi són. Si un company de grup de Concepció Ferrer s'ha d'assabentar de la realitat catalana amb un curset de quinze dies de llengua espanyola a País, això voldrà dir que l'eurodiputada no ha fet bona feina.

Ens queda, encara, un altre dubte. Saber si ella no és un d'aquests eurodiputats que no consideren pràctic estudiar català. Perquè, si no, de què serveix tenir el grau d'oficialitat que té el català?

EL LECTOR ESCRIU

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de les 30 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sollicita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. EL PUNT es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

Posem-nos el casc

■ Era primavera; era a l'Escala. Jo tenia màquina nova i dues vegades 15 anys; el meu cap va rebre el seu primer casc i el cel va rebre el teu cosí, el meu amic, el millor infant que mai he conegut. Tu eres una nena i ho entenes tot; ho havies d'entendre tot, havies de saber que la primavera, a vegades, ho tenyeix tot de negre i s'emporta el millor que troba.

Era primavera. Era cap de setmana; bufava la nostra amiga, la Tramuntana. Jo em balancejava dalt d'un cirerer collint cireres; la branca es movia, la branca es podia trencar, jo podia anar a terra i trencar-me algun os. No sabia que tu, en aquells moments, eres dalt d'una màquina blava, amb els cabells al vent, anant de l'Escala a Albons; no sabia que la nostra amiga la Tramuntana t'arrancaria de la màquina i t'estavellaria el cap, lliure de casc.

El diumenge, al mercat, tothom parlava de tu; d'una nena que estava entre la vida i la mort. El dimarts vaig llegir El Punt i vaig veure tota una plana amb el teu nom escrit amb una creu al damunt. Vaig plorar molt, Noemí, ploro encara. Sé que tu creies en la vida; sé que tu ens feies la vida suportable; sé que la gent gran, mirant-te a tu, podíem dormir tranquils perquè sabíem que un cop morts deixàvem el món en bones mans.

Ens has deixat, Noemí. Crec que no trobarem a faltar el teu

somriure; crec que el teu somriure ens acompanyarà dia a dia i que, arribada l'hora, el teu somriure ens obrirà les portes de l'eternitat. / MESTRE DE PALAMÓS.

Darrera rèplica a Miquel Gayolà

■ Desitjaria tenir opció a un únic i definitiu torn de rèplica, en relació amb la carta que, signada per Miquel Gayolà, es va publicar en aquest diari. El subtítol de la informació diu: «És un militant històric del partit dels Socialistes de Catalunya, que ha estat homenatjat pels seus companys de l'agrupació local de Girona amb motiu del seu norantè aniversari». Per tant, les raons de l'acte sembla que són els noranta anys. Per tant, també la meua particular opinió sobre els homenatges a la vellesa la refermo i queda en peu.

Que es llegeixi bé el que dic. Jo no puc sintonitzar amb les raons que vós, Gayolà, indiqueu, perquè no he sigut del PSC i menys del Bloc Obrer i Camperol, que de socialista en tenia molt poc, perquè a la avantguerra incivil espanyola jo tenia quinze anys, quan vós, si no m'erro, «ja» en teníeu cap als trenta-cinc. I, per tant, ja feia temps que éreu major

d'edat, amb tots els drets i les obligacions.

(...) La meua reacció «en contra» va ser provocada, quasi únicament i exclusiva, per l'asseveració que feu que «... com tots, en el fons, som racistes». (...) Els profunds estudis sociològics deuen haver fet conclouent aquesta tesi, avalada pels noranta anys d'experiència.

El dissabte dia 25 de maig, es va casar una filla meua, catalana, amb un senegalès, de qui ja té un nen d'un any i mig. Al casament, hi érem catalans, vallisoletans, senegalesos, guineans, equatorians i altres. La «integració», diem-ho així, era i és total.

Lamento que la vostra carta, que suposo escrita per algú que no conec, perdi to i es converteixi en pura grolleria. Heu de saber que he treballat des dels 13 anys i encara treballa. Heu de saber que em varen tocar més de sis anys de serveis militars, dels quals responsabilitzo els qui, irreflexivament, varen provocar la guerra incivil espanyola. He d'explicar que el meu cognom és, senzillament, tal com es deien a Seva (Osona) els que pertanyien a una casa d'agricultors i ramaders i que, en la seva denominació, encara existeix com a paratge municipal. Que als 50 anys, treballant, vaig

poder aprovar Filosofia i Lletres (l'accés), sense Batxillerat ni el diploma que vós teniu. I als 51, Periodisme. I que als 65 anys, treballant, vaig fer dos cursos de Dret, amb els mateixos «mèrits». I acabo. No ofèn qui vol, sinó qui pot. El seu, el vostre, llenguatge final és de taverna; és més avinagrat que el que citeu.

/ JOSEPH DE LA QUADRADA I LE SOLER (Barcelona).

Als automobilistes de Quart

■ A la nova —potser no tan nova— i molt transitada carretera que porta de l'autopista fins a Quart, a mig quilòmetre de l'arribada a la gasolinera i a la carretera C-250 de Girona a Sant Feliu, s'hi va situar amb molt bon criteri la indicació de prohibició de girar a l'esquerra, cosa que feien molts vehicles per entrar a la població de Quart i que era causa de molts ensurts, ja que és permisible avançar per l'esquerra.

Aquest senyal totalment necessari per evitar accidents —pensem que s'hi circula a una velocitat considerable—, sovint ha estat arrencada i el 10 de juliol va ser pintada de negre. Això fa suposar que aquesta indicació no és agra-

dable per als automobilistes de Quart, perquè es veuen obligats a fer una petita marrada —i tan petita!— que no volen fer, cosa que comporta ben pocs segons de retard per anar allà on vulguin i poder evitar accidents, que pel que sembla poc els importa. Caldria que la gent de Quart tingués consciència que aquell senyal no hi és perquè sí i que és del tot necessari per als molts que utilitzem aquella ruta diàriament. / JOSEP BOSCH I MERCADER (Cassà de la Selva).

F E D ' E R R A D E S

Colònies canviades

■ Els nens de la guarderia Maria Cristina de Barcelona que varen ser enviats de colònies a un xalet de Calonge, no havien d'anar a la casa de Santa Seclina, a Caldes de Malavella, com deiem a la informació publicada dijous a la plana 25, sinó a la del Mas Mundet, de Vidreres. D'altra banda, la directora de la guarderia no va aduir que la casa de colònies estava ocupada, com deiem a la mateixa informació, sinó que exigien un nombre mínim d'estadants per ocupar-la, al qual no arribaven.